

நிர்வாணமாய்

அம்மா...

அன்று

நிலா நிலா
ஒடி வா என்று பாடிக்கொண்டிருந்தேனே
அப்போது எனக்கு ஜந்து வயது தானே..
சிலந்தி வலையை துடைத்து ஒழித்தாயே..
விளக்கை முற்றுகையிட்ட விட்டில்களை
நீரினால் கைது செய்து
வெளியே கொட்டினுயே.....

சிலந்திகளுக்காகவும், விட்டில்களுக்காகவும்
அரை நிர்வாணமாய் முற்றக்கில் நின்று
அல்லி அழுதேனே....

இன்று தமிழர்களை துடைத்தொழிக்கிறார்கள்.
அப்பாவிகளை அகதிகளாக
வெளியே கொட்டுகிறார்கள்.

இன்பமென்றும் மேளாடையை கிழித்தெறிந்து
வேதனையுடன் அல்லி அழுகின்றேன்.

என் அவற்றுக்கள் மெளனத்துக்குள்
அடக்கம் செய்யப்படுவதால்
சத்தங்கள் வெளியே வருவதில்லை.

காதல்

விளக்கே,
நான் உன்
உங்ணத்தை காதலிக்கவில்லை
பொன்றிற ஓளியைத் தான்
காதலிக்கின்றேன்...
எத்தனை முறை எட்டி வந்து
உனை முத்தமிட
துடித்த போதெல்லாம்
என் சகாக்களை
பொக்கி துடித்து
சாகவைத்தாய்.

மனிதர்கள் வேற்றுமைகளால்
காதலர்களைப் பிரித்து விடுகிறார்கள்.
விளக்கே நீயும் அப்படியா?
நான் காதலித்தது
உன்னையல்ல...
உன் ஓளியைத் தான்.
நீ பகலில் ஓளிர்ந்து பார்.
நான் வருவதில்லை
உன் ஓளி பகலில் எழில் தருவதில்லை
இருட்டுக்குள் ஓளிர்..
நான் வருவேன்
என் இறுதி முச்சு இருக்கும் வரை
நான் என் காதலுக்காக
போராடிக் கொண்டிருப்பேன்..
ஒரேயொரு முறையாவது
ஓளியை முத்துமிட்டு இறப்பேனே தவிர
உன் கவாலுக்கு அஞ்சி
புறமுது காட்ட மாட்டேன்.

புரிந்து கொண்டேன்

பனிமலரென
முத்தமிட்டேன்..
கட்ட போது
திடுக்குற்றேன்.

தென்றலென
மயங்கினேன்
புயலாய் வந்தபோது
தடுமாறினேன்
இருந்தும்
உங்கள்ளிருப்பது
தேன் எனப் பருதினேன்.
துடிதுடித்து
மாய்கின்றபோது தான்
உங்கள்ளிருப்பது
விசம் எனப் புரிந்து
கொண்டேன்.

அனைவரும்

உங்களுக்காக
உங்களைப் பற்றி
ஒரு கவிதை பாடுவேன்

அப்போது
நீங்கள்
உரக்க கைகளைத்
தட்டுவீர்கள்.
உங்கள் ஆத்மாவை
நான் கரைத்து விட்டதாக
சூறவீர்கள்.....
உங்கள் விழிகளின்
விளிம்பில் பூத்த
கண்ணிர் மலர்களை
எனக்கு அர்ப்பணிப்பீர்கள்...
அப்போது...
சட்டம் என் கைகளில்
இரும்பு மலரை மாட்டியிருக்கும்.
நீங்கள் அனைவரும்
அழுக்கி தயாய் சென்று விடுவீர்கள்.

உறக்கம்

ஆதவனே
உன் காதல் அம்புகளைக் கண்டு
ஆடைகளைக் களைந்தெறிந்து
நிர்வாணமாய்
சிரிக்கும் செந்தாமரையிடம்
வாழ்வதற்கு
நீ வரிப்பணம் கேட்பதன்டா?

உனையே உயிருக்குயிராய்
காதலிக்கும்
அந்த தாமரை நீ மறைந்ததும்
அழுவதேன்....
சில காலங்களுக்குள்
அழிந்து விடும்
அந்த தாமரைக்காய்
நீ மட்டும் அழுவதில்லையே...
இந்த மானிடர்களும்
சில காலங்களுக்குள்
மண்ணுக்குள்
மறைந்து விடுவார்கள்.

யாருக்காக யார் அழுவது...
எல்லாமே மறைந்து விடும்
மாயவிம்பங்கள்
இதை அழியா ஜீவன்கள்
அவசரப்பட்டு
போரிலும் புரட்சியிலும்
மரண பாசறைக்குள்
உறங்கி விடுகின்றனர்.

வாழ்க்கை

உங்கள் சாம்பல்கள்
சரித்திர ஏடுகளாகி
குருதி எழுத்துக்களாகி
வேதனைகள் முற்றுப்புளியாகி
எதிர்காலம் கேள்விக்குறியானதோ?

விடைகளெல்லாம்
விடியாத விடியல்களோ
வசந்தங்கள் எரிந்து
சருகாய் போக...
அகதிகளாய் அழும்
ஒவி எங்களுக்கு
கேட்கின்றது.

மெளனத்தில் அழுகின்றேம்..
தினம் தினம்
மரணப்பட்டியல்களை
புரட்டி மெளன் அஞ்சலி
செலுத்துகின்றேம்.
அனுவனுவாய் செத்துக்
கொண்டிருக்கின்றேம்.

உடன் பிறப்புகள்

சிதறிய எலும்புக்கூடுகளை
பொறுக்கி புத்தகங்கள் போல்
அடுக்கி...
கொண்டு சுடுகாடு ஆபீஸினுள்
சென்று கணக்கிட்டுப் பார்க்கிறேன்.

கணக்கெழுத மையும் இல்லை.
கண்ணிரில் எழுதிய கணக்கை
சூட்டிப் பார்த்தேன்.
கண்ணிருக்கு நிறமில்லை என்பதால்
இறுதியில்
விடை தெளிவாக தெரியவில்லை.
எலும்புக்கூடுகளை
அடக்கம் செய்ய சக்தியுமில்லை.
சுருகுகளினால் அள்ளி முடி விட்டேன்.
தொலைவை நோக்கி நடக்கின்றேன்.
ஒரு காற்று சுருகினை அள்ளி போகவே
மீண்டும் எலும்புக்கூடுகள்
மன்மீது தெரிகின்றன.
திரும்பிப் பார்த்து அழுகின்றேன்.
என் உடன்பிறப்புகளின்
சின்னாங்களெல்லா..
மீண்டும் மீண்டும்
அந்த சின்னங்களுடன்
போய் உறங்கிப் போனேன்.

ஞிரிய னே...

எத்தனை தயரங்கள்
உங்களை போர்வையிட்டன..
வேதனையுடன் விம்முகின்ற
என் இனிய ஜீவன்களே...

மண்ணெண்ணெனியின் விலையும்
தீப்பெட்டியின் விலையும்
நெருப்பாய் எரிய..
கொதிக்கும் கண்ணிரில்
நீங்கள் எரிகின்றீர்களோ...

காரிருளினில் சின்ன ஓளிதை
புயலே நீயும் தீண்டாதே..
குரியனே
அப்பாவி ஜீவன்களின்
அழுகை ஒரிசி உங்கு
கேட்கவில்லையா?
இரவில் வந்து நீ
எரிந்தால்..
இருள் அகலுமன்றே

கவிக்கோலம்

குமாரி மொனிக்கா

